

FÜLLER TÍMEA

Tök Tóbiás kalandjai

Luther Kiadó

FÜLLER TÍMEA

Tök Tóbiás kalandjai

Luther Kiadó • Budapest, 2006

Szerkesztette
Boda Zsuzsa

Illusztrációk:
Jenes Katalin

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

© Füller Tímea, 2006
Illusztrációk © Jenes Katalin, 2006
© Luther Kiadó, 2006

Előszó

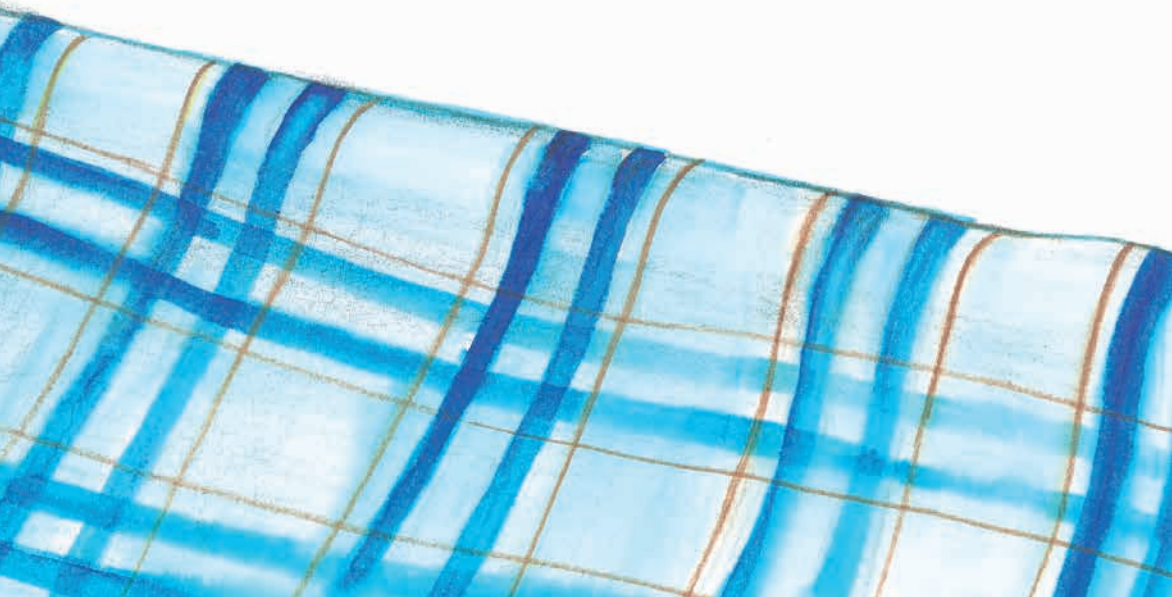
Kicsoda Tök Tóbiás, és hogyan kerül az adventi koszorúra? Kik lesznek a barátai, és milyen kalandokban lesz része, mire elérkezik a szenteste? S ami talán a legfontosabb kérdés: ki mivel tudja leginkább az Urat szolgálni? Mindezekre választ ad Füller Tímea elbűvölő története, amely az Evangélikus Élet Napos oldalak című gyermek-mellékletében jelent meg először 2004 adventjében. A tanulságos és mulatságos történetet Jenes Katalin bájos illusztrációi teszik még élvezetesebbé kicsinyek és felnőttek számára egyaránt.

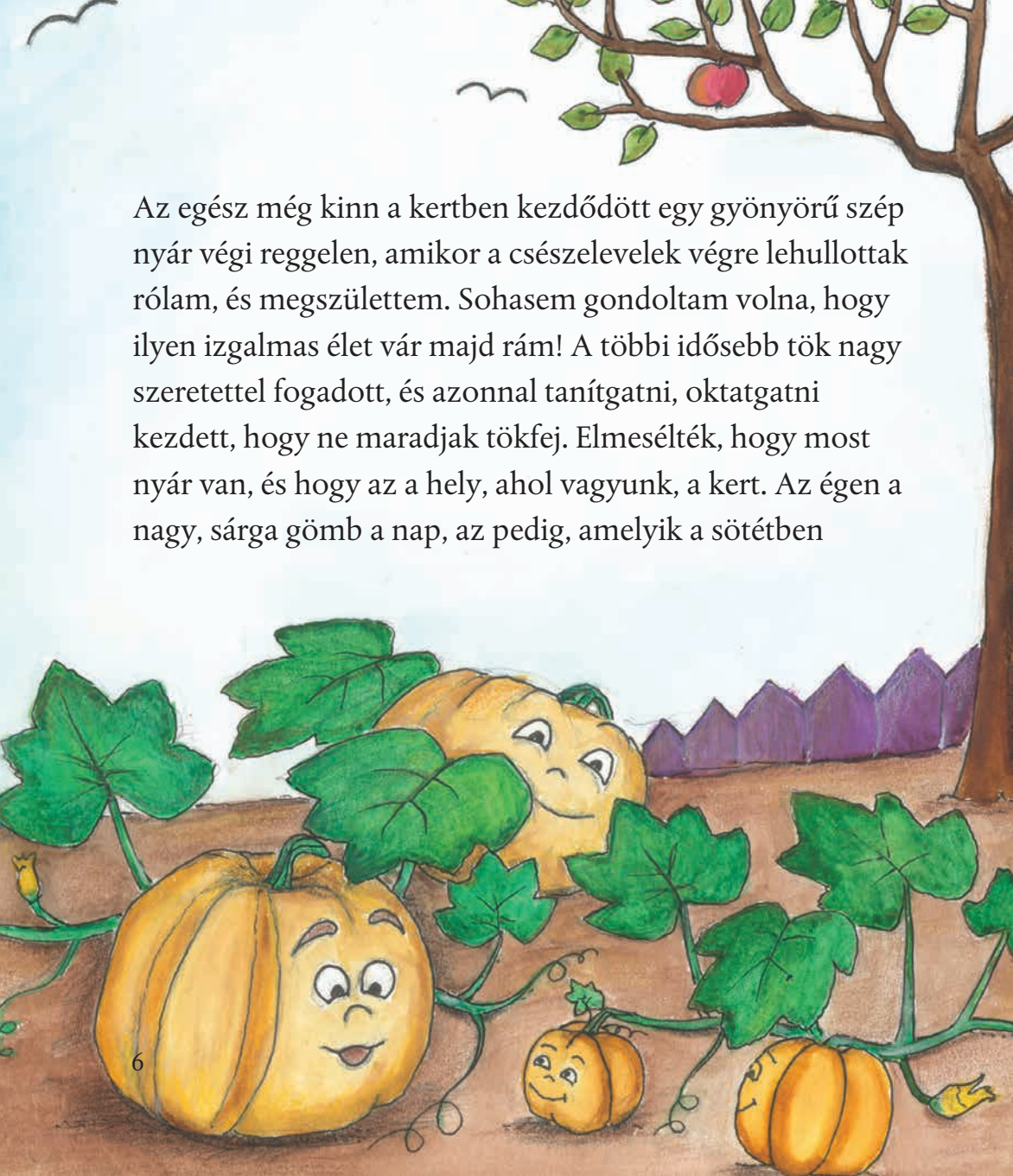
Boda Zsuzsa

Az én nevem Tök Tóbiás. Tudom ám, hogy illik bemutatkozni, mielőtt beszédbe elegyedik az ember – pardon, a tök – valakivel. El se hinnétek, mennyi kalandot éltem már át! De talán kezdem az elején, hogy mindent pontosan értsetek.

Az egész még kinn a kertben kezdődött egy gyönyörű szép nyár végi reggelen, amikor a csészelevelek végre lehullottak rólam, és megszülettem. Sohasem gondoltam volna, hogy ilyen izgalmas élet vár majd rám! A többi idősebb tök nagy szeretettel fogadott, és azonnal tanítgatni, oktatgatni kezdett, hogy ne maradjak tökfej. Elmesélték, hogy most nyár van, és hogy az a hely, ahol vagyunk, a kert. Az égen a nagy, sárga gömb a nap, az pedig, amelyik a sötétben

Nagyon élveztem az okítást. Érdekes volt a világ: madarak, felhők – mind éppen az én anyanövényem fölött szállt el nap mint nap, és ha eljött az este, betakartak a hatalmas zöld levelek. Hajnalban aztán friss harmat locsolgatott. A többiek azt is elmondták, hogy ha megnövök, jön majd a gazda, hogy leszedjen, és finom főzeléket főzzön belőlem a családjának. Azt persze nem tudtam, hogy ez pontosan mit is jelent, de azért kíváncsian vártam.

világít, és ezernyi kis fényszikra veszi körül, a hold.

A körülöttem növekvő tökgyerekek lassan mind meg is nőttek, csak én maradtam aprócska, különös formájú. Nem értettem a dolgot. Meg is kérdeztem az anyukámat, hogy mitől van ez. Azt válaszolta erre, hogy ne aggódjak, így voltak ezzel a testvéreim is. Csak sárguljak, piruljak,

csíkosodjak szépen, egyedül azzal törődjek, hogy

minél több oldalról érjen a napsugár, s akkor

formás, színes

dísztok lesz

belőlem. És így is

lett.

Egy gyönyörű,

verőfényes

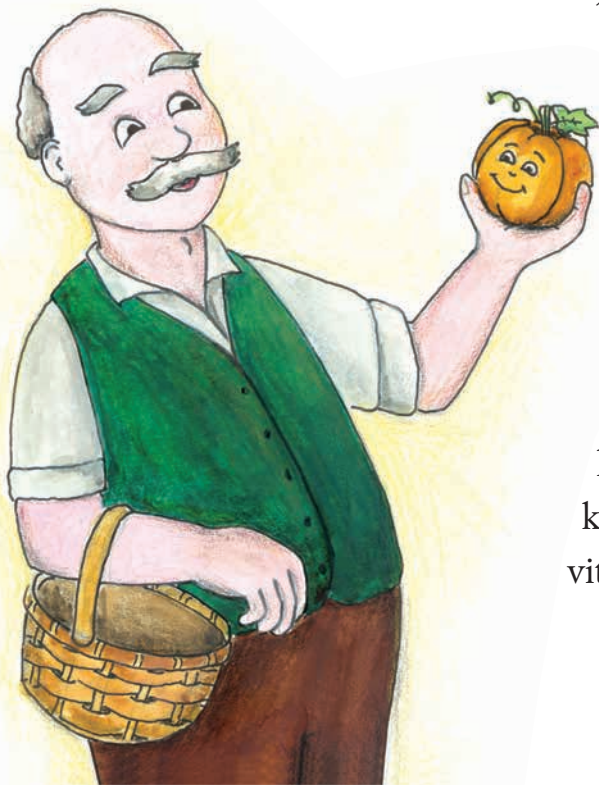
délutánon a gazda

végül engem is

leszedett. Betett a

kosarába, és a kamrába

vitt. Ott aztán felakasz-

tott száradni.

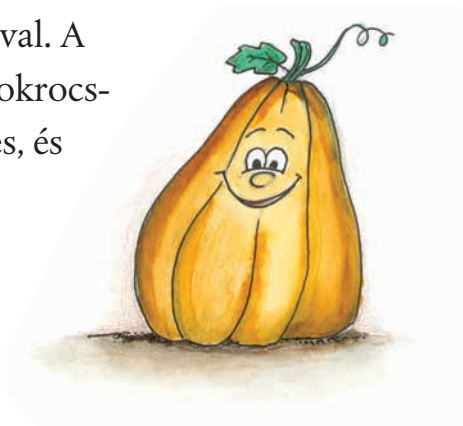
Vártam szép türelmesen, hogy mikor jön már az a főzelék-
dolog, de nem történt semmi. Unatkoztam.

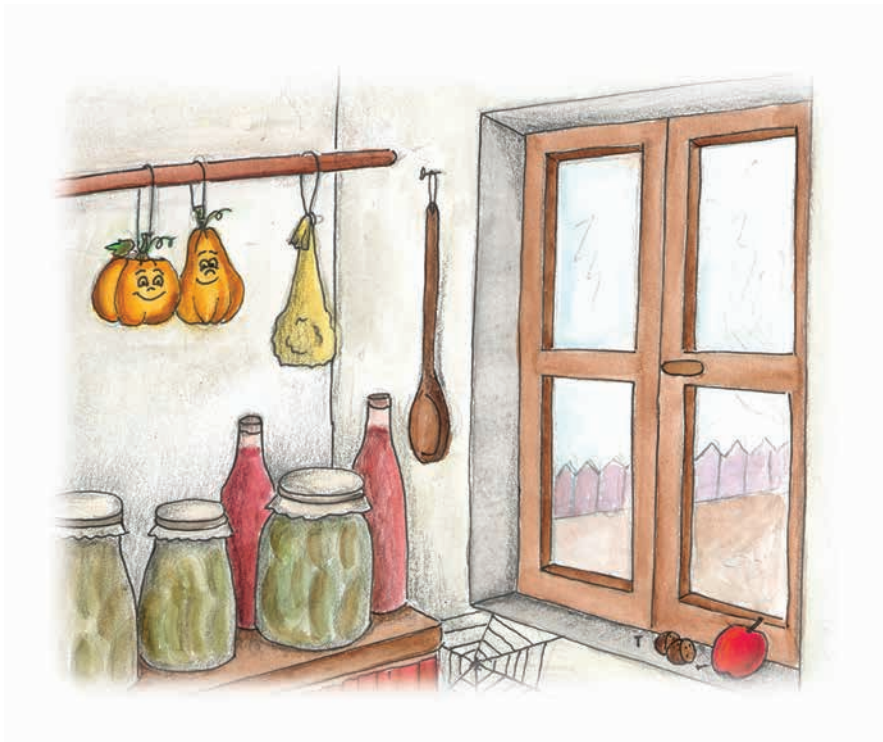
Barátkozni kezdtem a többi ott lakóval. A
szomszédságomban egy citromfűcsokroc-
ka száradt. Nem volt valami beszédes, és
hamarosan el is tették egy zacskóba.

Hátrább, egy vászonzsákban
szárasztészta himbálódzott.

Kicsit magányosnak éreztem
magam. Úgy megörültem, amikor a
gazda hozott egy másik, szép, csíkos
hátú tököt! Ő is vigyorgott, és kicsit zavarban volt, de hát új
helyen ez nem is csoda.

Hamarosan megismerkedtünk. Barátomnak, Tök
Tódornak nagyon sokat köszönhetek. Onnantól kezdve,

hogy együtt száradtunk, elszállt minden rosszkedvem.

Rengeteget beszélgettünk, megvitattuk a tökélet nagy rejtjelmeit. Még az sem rontotta el a hangulatunkat, amikor borzongató, hűvös szelével megérkezett az ősz.

A kamra nyitott ablakán keresztül jutott be hozzánk, és mi vacogva húzódtunk közelebb egymáshoz. Aztán lassan hozzászoktunk az új helyzethez; no meg később a gazdánk éjjelente gondosan be is csukta az ablakot. Vidám volt hát

együtt az élet, nem is igen vágytunk másra.

Egy hűvös őszi napon különös tűnemények érkeztek egy kosárban. Barnák, furcsa alakúak és durcásak voltak. Én még sosem láttam azelőtt ilyen különös akármiket.

Szerettem volna megismerkedni velük, de szóba sem álltak velem. Tódor barátom tájékozottabb volt nálam, ő rögtön felismerte a két jövevényt: tobozok voltak, akik állítólag valami hatalmas, tűlevelű fán nőttek.

Úgy hírelett, megenni sem igen lehet őket, így hát nem értettem, miért voltak olyan nagyra magukkal. De bele-törődtem a barátságtalanságukba, és csak ritkán figyeltem a magasból a kosár felé, ahol úgy trónoltak azok ketten, mint valami királyi pár. Néha hallani lehetett, ahogy egymással társalog Toboz Tamara és Toboz Tamás – meglehetősen különös nyelvjárásban.

Egy nap furcsa dolog

történt: a gazda Tódor barátommal együtt bevitt a konyhába. Egy pillanatra azt hittem, mindjárt szétrepedek az izgalomtól. Vártam, hogy most jön talán a főzelék, de Tódor azt suttogta, hogy az lehetetlen, hiszen teljesen kiszáradtunk, és amúgy is dísztökök vagyunk mind a ketten. Csak pislogtam hát, hogy mi fog velünk történni. Titokban aggódtam is egy kicsit, hogy talán elválasztanak bennünket egymástól. De képzeljétek, nem veszítettük el egymást, sőt még új barátokkal is megismerkedtünk! Isten olyan jó hozzánk, tökökhöz! Egy asztalra raktak bennünket, ahol sok minden más is volt már rajtunk kívül. Egy köteg fenyőág, egy szalmakoszorú, négy szál henger alakú gyertya, színes bogycsók, két fényes csengettyű, szalagok és – Uram, Teremtőm! – a tobozok! Az asztal mellett csillogó szemű gyerekek ültek

várákozóan, kis köténykében.

– Vajon mi készül itt? – faggattam halkán Tódor barátomat. Ő csak a vállát vonogatta, de a tobozok válaszoltak helyette.

– Hogy magukkal mi lesz, azt én sem tudom, de velünk díszíteni fogják az adventi koszorút – szólta peckesen Toboz Tamás.

– És mi az az adventi koszorú? – érdeklődtem izgatottan.

– Hah, még ezt sem tudja! – pillantott rám lenézően

Tamara. – Az advent a Megváltó születésnapjára való készülődés ideje. Négy

héten át arra készülnek az emberek, hogy Jézusnak ajándékozassák tiszta szívüket azon a gyönyörű ünnepezen. Mi, akik fenn leszünk a koszorún, naponta emlékeztetjük őket arra,

hogy milyen fontos dologra várnak.

Nagyon izgatott lettem. Micsoda boldogság, hogy láthatom majd, milyen lesz az adventi koszorú! Ó, talán

továbbra is a konyhában maradhatok, és végignézhetem az ünnepi előkészületeket! Bárcsak valami jó magas helyre kerülnék, hogy semmit se mulasszak el a látványból! – gondoltam vágyakozva.

Amíg a fenyőágakkal helyenként körülfonták a szalmakoszorút, mi megismerkedtünk az asztalon heverő többiekkel. A bogyók mosolygósak, kedvesek voltak; kerek arcuk picit ráncosan, de derűsen piroslott, sárgállott. A csengők és a gyertyák meghatottan, csendben vároztak; a szalagok izgatottan izegtek-mozogtak, igyekeztek a legszebb masniva tekeredni

az apró kezeckék között.

Csak a tobozok nagyképűsködtek minduntalan.

– Jaj, Tamara, mit gondolsz, csak nem akarja a gazda elcsúfítani ezekkel a formátlan tökökkel azt a gyönyörű koszorút?! – kérdezte Tamás.

– Ugyan, ne aggódj, drágám! A gazdának jó szeme van. Hisz látod, minket választott ki az összes lehullott toboz közül, minket, a legeslegszebbeket! Biztos csak azért hozta be a tököket, hogy még többen csodálhassák szépséges, szabályos formánkat, melegbarna színünket – nyugtatgatta a másik.

Tódorral felháborodva néztünk egymásra: micsoda fel-fuvalkodott alakok! Hiába szépek, semmi kedvesség nem szorult beléjük. Azonban fölöslegesen méltatlankodtunk,

ők tovább illegették magukat. Csak akkor hallgattak el a döbbenettől, amikor a fenyőágak meg a négy gyertya után először minket illesztettek rá a koszorúra. Utánunk a bogyók és a csengőcskék következtek, és csak ekkor került sor a már kicsit behúzott nyakú, pironkodó tobozokra. Végül szép rendben elhelyezték a masnikat is. A gyerekek visongva éljenezték az egyre szépülő koszorút, mi meg azt se tudtuk, hová legyünk örömünkben. Csak nézelődtünk boldog zavarunkban.

Az feszélyezett egyedül, hogy pont Toboz Tamás került mellém. Feltűnően elfordítottam tőle a fejem, de Tódor, az én melegszívű, csíkos cimborám mosolyogva leintett.

– Ugyan, Tóbiás, mi is hibáztunk már az életben! Mi lenne velünk, ha nem volna megbocsátás a földön?! Különben is, itt vagyunk együtt egy

adventi koszorún,
és a Békesség Fejedelmét hirdetjük. Nem
szabad hát veszekednünk!

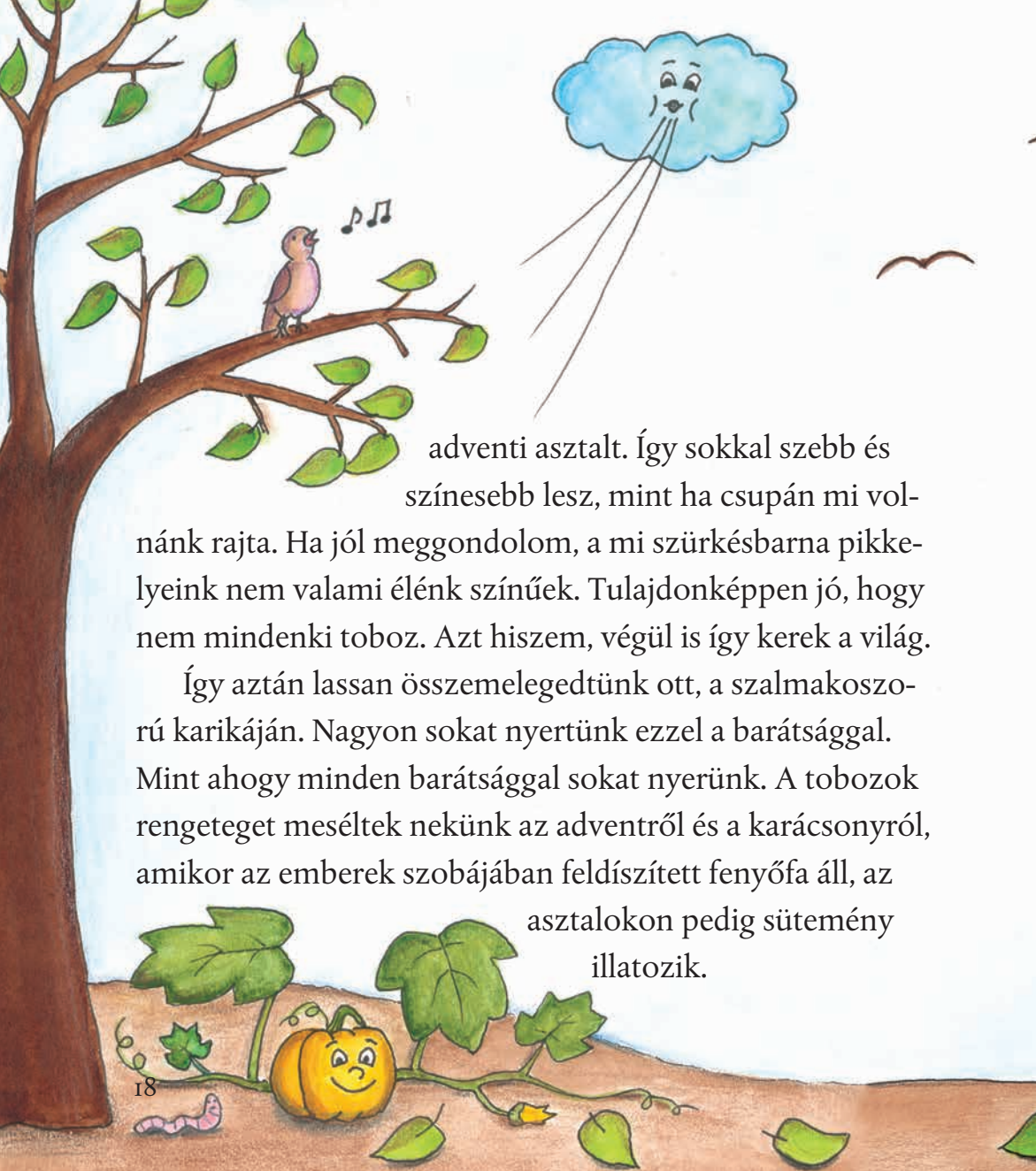
Elszégyelltem magam. Csakugyan,
milyen buta is voltam! Hiszen ha most
én is beképzelt leszek, akkor bizony
semmivel sem viselkedem különbül
náluk. Az is eszembe jutott, hogy az
előbb milyen rosszul esett nekem az ő
bántó szavuk. Már szégyelltem magam,
hogy én is ugyanilyen lenéző akartam lenni. Rossz ám, ha
fájdalmat okozunk a másoknak. Így aztán Tódor barátom
után én is békejobbot nyújtottam a tobozoknak.

– Isten hozott benneteket! Ne haragudjatok a fagyos
fogadtatás miatt, de nekem is végig kellett gondolnom ezt
az új helyzetet – mentegőztem.

– Ugyan, dehogyis! – mosolygott zavartan Tamás.

– Mi kérünk elnézést az iménti viselkedésünkért! És
nagyon örülök, hogy veletek együtt díszíthetjük majd az

adventi asztalt. Így sokkal szebb és színesebb lesz, mint ha csupán mi volnánk rajta. Ha jól meggondolom, a mi szürkésbarna pikkelyeink nem valami élénk színűek. Tulajdonképpen jó, hogy nem mindenki toboz. Azt hiszem, végül is így kerek a világ.

Így aztán lassan összeemelegedtünk ott, a szalmakoszorú karikáján. Nagyon sokat nyertünk ezzel a barátsággal. Mint ahogy minden barátsággal sokat nyerünk. A tobozok rengeteget meséltek nekünk az adventről és a karácsonyról, amikor az emberek szobájában feldíszített fenyőfa áll, az asztalokon pedig sütemény illatozik.

Teljesen betöltötte a szívemet az öröm. Az a név, hogy Jézus, nagyon ismerős volt nekem, mintha születésem óta mindig ezt hallottam volna. Ezt dalolta a madár, ezt sziszegte a szél, ezt susogta a körtefa lombja, ezt moco-rogta a gyökereinket csiklandozó, rózsaszínű giliszta, aki finomra porhanyósította a földet körülöttünk. De vajon ki ez a Jézus igazából?

A tobozok azt mesélték, hogy ő Isten fia, aki eljött a földre, hogy az emberek újra Isten barátai lehessenek. Hatalmas dolog ez, hiszen őbenne Isten jött közel az emberekhez. Ezért lesz a nagy ünneplés.

Hogy mi mindennel készülnek az emberek erre az alkalomra, az is csodálattal töltött el. Mivel csak nemrég laktam velük egy fedél alatt, minden tetteteket csodálkozva szemléltem. Érdekes volt az is, hogy milyen sokfelé szaladgálnak. Az embereknek ugyanis nincs gyökerük, és így, szegények, nyughatatlanul futkosnak egész nap. Konyhából ki, szobába be, jobbra meg balra. Biztosan fárasztó így élni...

Ráadásul folyton esznek! Naponta legalább háromszor, sőt a gyerekeik még többször is. Mi, növények, a gyökerünkön keresztül szép kényelmesen mindent megka-

punk, és a napsütésben nagyokat gyönyörködünk a világban, nincs gondunk semmire. Egészen megsajnálтам az embereket, amiért nincs gyökerük.

Csak este viselkedtek úgy, mintha ők is növények lennének. Az asztal köré gyűltek, mindenki egy helyben maradt, meggyújtották a koszorúkon az egyik gyertyát, és beszélgettek.

A legérdekesebb az volt, amit a gazda felolvasott. Egy különös történet volt, amelyből egy Jézus nevű kisfiú születését ismerhettük meg. Ez a kisfiú nagyon szegény volt, nem olyan, amilyen Isten fia lehetett, amikor a földön járt. Nem is egészen értettem, hogy miért erről a kis koldusgyerekről beszélgetnek az emberek, és nem a királyi pompában megérkezett Jézusról. Meg is kérdeztem a többieket.

A tobozok azt mondták, hogy ez a Jézus, aki egy istál-

lóban született és jászolban feküdt bepólyálva, ugyanaz, aki a világ ura. Ő az Isten fia.

Meglepődtem, csodálkoztam, aztán nagyon megörültem. Ha ő kész volt úgy is a földre jönni, hogy csak egy istálló várta, akkor tényleg nagyon szerethet bennünket! Talán még a magamfajta, szerény kis tököt is...

Megértettem, hogy milyen kedves az Isten, és mennyire fontosak vagyunk a számára. Ezért úgy döntöttem, hogy mostantól csakis őt szeretném szolgálni. Akkor még nem tudtam, hogy a többiek is mind ugyanerre az elhatározásra

jutottak. Ez csak később derült ki, amikor már mindannyian rájöttünk, hogy mi is az, amivel ezt megtehetjük.

Először azt találtam ki, hogy illatozni fogok Istennek. Minden erőmet összeszedtem, és a hét hátralevő részében igyekeztem varázsos illatokat kipróbálni magamból. Huh, nem volt egyszerű!

Már alig vártam a hétvégét, miközben azt gondoltam, hogy ekkora igyekezetet már csak észre fognak venni ember barátaink is! De legalábbis a gyerekek, akik tudvalevőleg sokkal jobban látják és érzik még a

világot.

Ahogy leszállt az este, és a kis család körülülte az asztalt, már két gyertya égett a koszorúnkon. A gazda újra mesélt a Megváltó földre jöveteléről, de én nemigen tudtam figyelni erre, mert annyira lefoglalt az, hogy illatozzak. Amikor aztán a történet végén felcsendült az ének, már csaknem szétreccsentem a nagy erőlködéstől.

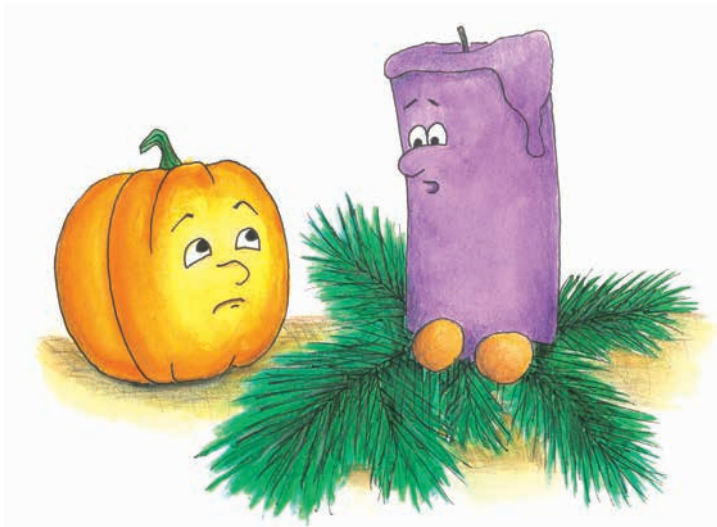
Akkor a gazda legnagyobb kislánya egészen közel hajolt hozzánk, és így szólt:

– Micsoda varázslatos illatot árasztanak ezek a fenyőto-
bozok! Milyen szürkék – az ember

észre se veszi őket –, de csuda
jó, hogy ilyen finom gyan-
taillatfelhő lengedezi körül
tőlük az egész koszorút!

Toboz Tamara boldogan
pirulva pislogott a ragyogó
gyerekszemekbe.

– De jó! – suttogta. – Pedig én egész héten szerettem volna színessé válni, és tessék, így vagyok jó, szürkén! Az én dolgom az illatozás. Milyen csodálatos!

Jó volt látni az örömét, mégis majdnem elsírtam magam bánatomban. Hát minden hiába! Az én igyekezetemet még csak észre sem vették! Ó, mit is keresek én ezen a koszorún?! Ha nem tudok illatozni, bármennyire is szeretnék, akkor mivel szolgáljam a mi Urunk dicsőségét?

Szomorúságom okát még Tódor barátomnak sem árul-

tam el. Csak magamban búslakodtam. De egyszer csak új ötletem támadt. Én fogok a legszebben énekelni Jézus királynak! – határoztam el. Másnap reggel alig vártam, hogy felébredjenek a többiek, mert alvás közben

mégsem szerettem volna zavarni őket. De attól kezdve aztán nem volt nyugta mellettem senkinek! Dudorásztam és zümmögtem, trilláztam és lalláztam, hogy szépen csengővé váljak a következő heti adventi

gyertyagyújtásra a hangom.

A vasárnapi vacsora táján az egyik gyertya már nem bírta tovább.

– Ne haragudj, Tóbiás, de sajnos el kell, hogy szomorítsalak. Attól tartok, ezen a világon nem a te dolgod az éneklés. Én sokat túrtem, szenvedtem az életben: megolvasztottak, formába öntöttek, mindennap meggyújtanak, de a te éneklésedhez képest ez mind semmiség. Barátom – tette a vállamra szelíden a kezét –, biztosan van valami más, amivel jobban, szebben, tisztábban tudnád szolgálni az Úr Jézus dicsőségét.

Kicsit elszontyolodtam, de igazat kellett adnom neki.

Később aztán, amikor elkezdődött a karácsonyváró gyertyagyújtás, valamelyik gyerek véletlenül meglökte egy kicsit a kos-

zorút a könyökével, és kiderült, hogy a mi két csengettyűnk milyen szép, csilingelő hangú. A legkisebb fiúcska összecsapdosta a tenyerét örömeiben, és ugrándozva énekelt:

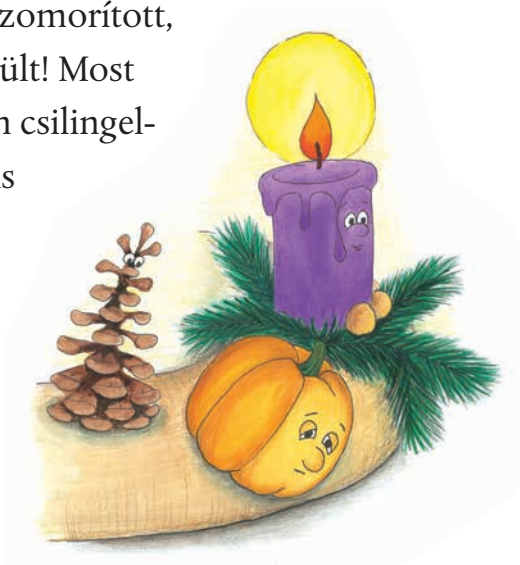
– Csingilingi, kisharang!

Hívogat, énekel a csengő!

A csengő zavartan sötétte le a szemét, és úgy suttogta pironkodva maga elé:

– De buta is voltam!

Egész héten illatozni próbáltam,
és mennyire elszomorított,
hogy nem sikerült! Most
meg lám, hiszen csilingel-
ni nekem nem is

nehéz! Ezzel fogom szolgálni az Urat! De jó... – sóhajtotta boldogan.

Bennem meg csak egyre nőtt az elkeseredés: én mit tegyek, velem mi lesz most már? Semmire se vagyok jó... Nem is jutott semmi az eszembe. Úgy búsultam egész héten, hogy alig vettem észre, amikor elérkezett az utolsó adventi vasárnap este. A koszorún kigyúltak a fénylő gyertyák, és a gazda felesége gyönyörködve figyelte a sárga és piros színekben táncot lejtő lángokat.

– Olyan bámulatosak ezek a gyertyák! – mondta. – Nézzétek csak, milyen egyszerű, kicsi fényük van. Nyugalmat árasztanak szerényen, és az alázatosan a földre jött nagy királyra emlékeztetnek. Szeretem nézni a gyertyalángot.

Tudjátok, ekkor keseredtem el igazán.

Azt, hogy világítani nem fogok tudni, nem is kellett mondania senkinek – magamtól is biztos voltam benne. Borongásom közepette alig hallottam meg a meghattottságtól viaszkönnyeket pergető gyertya csöndes sóhaját:

– Én ostoba pedig egész héten csilingelve szerettem volna hirdetni az Urat, és elszomorított, hogy nincsen szép hangom...

Látjátok, néha milyen butaságokon búsulunk? Veletek is előfor-

dult

Kiadja a Magyarországi Evangélikus Egyház Luther Kiadója,
Budapest, 2006

Felelős kiadó: Kendeh K. Péter

Szöveggondozó: Dobsonyi Sándor

Nyomdai előkészítés: Galgóczi Andrea

Nyomdai kivitelezés: Pauker Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Vértes Gábor ügyvezető igazgató

ISBN-10: 963 9571 54 7

ISBN-13: 978 963 9571 54 9